

Rolnummer 865
Arrest nr. 18/96 van 5 maart 1996

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 12 van de wet van 29 juni 1975 betreffende de handelsvestigingen, gesteld door de Raad van State.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en L. De Grève, en de rechters H. Boel, G. De Baets, E. Cerexhe, A. Arts en R. Henneuse, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag

Bij arrest nr. 53.789 van 16 juni 1995 in zake de n.v. TOYS "R" US Belgium tegen het interministerieel comité voor de distributie en het Waalse Gewest, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Is artikel 12 van de wet van 29 juni 1975 betreffende de handelsvestigingen in overeenstemming met de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de respectieve bevoegdheden van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten, in de mate waarin het nog steeds bepaalt dat een Interministerieel Comité ermee belast is, op advies van een nationale commissie voor de distributie, uitspraak te doen over de beroepen ingesteld tegen de beslissingen van een college van burgemeester en schepenen om een handelsvestiging toe te staan en in de mate waarin het nog steeds bepaalt dat de Koning dat Interministerieel Comité opricht en dan ook de samenstelling, de organisatie en de werking ervan regelt ? »

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

1. Op 23 juni 1993 heeft de n.v. TOYS "R" US Belgium bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Charleroi een vergunning aangevraagd voor het vestigen van een speelgoedwinkel in de rue de Montignies 145, in een bestaand gebouw met een gelijkvloerse bebouwde oppervlakte van 5.225 m² en een netto-verkoopoppervlakte van 2.480 m².

Op 21 september 1993 heeft het sociaal-economisch comité voor de distributie een gunstig advies gegeven.

Op 12 oktober 1993 heeft de provinciale commissie voor de distributie van Henegouwen eveneens een gunstig advies gegeven, met vermelding van het voorbehoud dat door sommigen van haar leden was gemaakt.

Op 19 oktober 1993 heeft het college van burgemeester en schepenen de gevraagde vergunning verleend.

Op 3 november 1993 is de Syndikale Unie van de Belgische Middenstand tegen die beslissing in beroep gegaan.

Op 18 november 1993 heeft de nationale commissie voor de distributie een gunstig advies gegeven, wat de afdelingen « verbruikers », « werknemers » en « geïntegreerde handel » betreft, en een ongunstig advies wat de afdelingen « landbouw » en « middenstand » betreft.

Op 6 december 1993 heeft het interministerieel comité voor de distributie de gevraagde vestiging toegestaan op voorwaarde dat de netto-verkoopoppervlakte tot 1.900 m² werd beperkt.

2. De n.v. TOYS "R" US Belgium vordert voor de Raad van State de vernietiging van die beslissing van het interministerieel comité voor de distributie, op grond van het feit dat zij van die beslissing in kennis is gesteld binnen een termijn die niet redelijk was.

3. Voor de Raad van State doet het Waalse Gewest, tweede verwerende partij, opmerken dat het koninklijk besluit van 9 september 1975 met toepassing van artikel 12 van de wet van 29 juni 1975 betreffende de handelsvestigingen heeft bepaald dat het interministerieel comité voor de distributie is samengesteld uit « de

Ministers die Economische Zaken, Middenstand en Openbare Werken in hun bevoegdheid hebben en uit de Minister voor gewestelijke aangelegenheden bevoegd naargelang van het gewest waar de handelsvestiging is gepland ». Zij heeft vervolgens uiteengezet dat de bijzondere wet van 8 augustus 1988 tot wijziging van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen aan de gewesten een volledige bevoegdheid op economisch gebied heeft opgedragen, waarbij de uitzondering betreffende de federale normatieve bevoegdheid inzake de « vestigingsvoorwaarden », vermeld in artikel 6, § 1, VI, vijfde lid, 6, beperkend dient te worden geïnterpreteerd; dat zij daaruit besluit dat de bijzondere wet van 8 augustus 1988 « door van de 'vestigingsvoorwaarden' een uitsluitend federale bevoegdheid te maken, wat de handelsvestigingen betreft een verdeling van bevoegdheid heeft bekrachtigd tussen de federale overheid, die het algemeen normatief kader vastlegt, en de Gewesten, die voor de toepassing ervan zorgen ». Daarom vraagt het Waalse Gewest, dat slechts subsidiair ingaat op de argumenten van de verzoekende partij, om ze te weerleggen, dat aan het Arbitragehof een prejudiciële vraag zou worden gesteld.

III. De rechtspleging voor het Hof

De expeditie van de verwijzingsbeslissing is op 28 juni 1995 ter griffie ingekomen.

Bij beschikking van dezelfde dag heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 10 augustus 1995 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 11 augustus 1995.

Memories zijn ingediend door :

- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 22 september 1995 ter post aangetekende brief;
- de Waalse Regering, rue Mazy 25-27, 5100 Namen, bij op 25 september 1995 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 12 oktober 1995 ter post aangetekende brieven.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- de Ministerraad, bij op 13 november 1995 ter post aangetekende brief;
- de Waalse Regering, bij op 13 november 1995 ter post aangetekende brief.

Bij beschikking van 28 november 1995 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot 28 juni 1996.

Bij beschikking van 20 december 1995 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 18 januari 1996.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 21 december 1995 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 18 januari 1996 :

- zijn verschenen :

- . Mr. V. Thiry, advocaat bij de balie te Luik, voor de Waalse Regering;
- . Mr. L. Cambier, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers E. Cerexhe en H. Boel verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. De in het geding zijnde bepaling

Artikel 12 van de wet van 29 juni 1975, dat in de prejudiciële vraag aan de orde is, bepaalt :

« Tegen de beslissing bedoeld in artikel 11, § 3 en 4, en tegen de ontstentenis van beslissing bedoeld bij artikel 11, § 5, kan door de aanvrager of door de leden van de Nationale Commissie voor de distributie, om redenen ingegeven door de belangen die zij in de schoot van deze commissie vertegenwoordigen, beroep worden ingesteld.

De Koning richt een Interministerieel Comité op ermede belast over het beroep uitspraak te doen. Het beroep moet worden ingesteld binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissingen bedoeld in artikel 11, § 3 en 4, of dertig dagen na het tijdstip waarop het Sociaal-Economisch Comité overeenkomstig artikel 11, § 5, geacht wordt geen beslissing genomen te hebben.

Het beroep wordt bij aangetekend schrijven, gericht aan de Minister van Economische Zaken, die het, binnen acht dagen na de ontvangst, verzendt naar de Nationale Commissie voor de distributie en aan het Interministerieel Comité.

De Minister van Economische Zaken stelt de aanvrager hiervan in kennis.

Het beroep is opschortend.

De Nationale Commissie voor de distributie geeft een met redenen omkleed advies, dat rekening houdt met de criteria vermeld in artikel 9 en de verschillende standpunten weergeeft die door de aanwezige leden werden uiteengezet. Zij hoort, op hun verzoek, de aanvrager of zijn raadsman. Zij stuurt haar advies naar het Interministerieel Comité binnen vijftig dagen na de ontvangst van het beroep.

Het Interministerieel Comité neemt in elk geval, zelfs bij ontstentenis van advies van de Nationale Commissie voor de distributie, binnen vijftien dagen na ontvangst van het beroep een beslissing en brengt ze in kennis van de aanvrager en van het college van burgemeester en schepenen. Een afschrift van de beslissing wordt gestuurd aan de secretaris van de Nationale Commissie voor de distributie die de leden van deze commissie hierover inlicht. »

V. In rechte

- A -

A.1. De wet van 29 juni 1975 is tot stand gekomen na de inwerkingtreding van de wet van 1 augustus 1974 tot oprichting van gewestelijke instellingen, in voorbereiding van de toepassing van artikel 107^{quater} (oud) van de Grondwet. De gewestelijke dimensie komt in die wet evenwel tot uiting en met name door de samenstelling van het sociaal-economisch comité, waarin ambtenaren van de ministeries van economische zaken, middenstand, stedenbouw en ruimtelijke ordening, tewerkstelling en landbouw zitting hebben. Die gewestelijke dimensie vindt men ook terug in de samenstelling van het interministerieel comité voor de distributie.

De bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen heeft aan de gewesten bevoegdheden gegeven op het vlak van de economie (met inbegrip van de K.M.O.'s), de tewerkstelling, de ruimtelijke ordening en het leefmilieu.

Bij de wet van 8 augustus 1988 tot hervorming der instellingen zijn nieuwe bevoegdheden naar de gewesten overgeheveld, met name op economisch vlak.

Tot de uitzonderingen op de gewestelijke bevoegdheid behoren de twaalf aspecten van de economie die zijn vermeld in artikel 6, § 1, VI, vierde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, gewijzigd bij de bijzondere wet van 8 augustus 1988, waarin de federale overheid de normatieve bevoegdheid behoudt. Daartoe behoren : « 6° de vestigingsvoorwaarden ».

In de parlementaire voorbereiding van de bijzondere wet van 8 augustus 1988 wordt de draagwijdte van die term « vestigingsvoorwaarden » afgebakend met verwijzing naar sommige van kracht zijnde wetgevingen (*Gedr. St.*, Kamer, 1988, nr. 516/6, p. 135): de kaderwet van 15 december 1970 op de uitoefening van beroepswerkzaamheden in de kleine en middelgrote handels- en ambachtsondernemingen, de kaderwet van 1 maart 1976 tot reglementering van de bescherming van de beroepstitel en van de uitoefening van de dienstverlenende intellectuele beroepen, en de wet van 29 juni 1975 betreffende de handelsvestigingen.

Dat neemt niet weg dat dit voorbehoud op de gewestelijke bevoegdheid inzake economie strikt moet worden geïnterpreteerd en dat de tekst duidelijk is, in die zin dat hij de vestigingsvoorwaarden beoogt, en niet de tenuitvoerlegging ervan.

In het arrest nr. 78/92 van 17 december 1992 heeft het Hof in dat verband gesteld :

« De aldus aan de nationale wetgever toegewezen aangelegenheid inzake vestigingsvoorwaarden sluit onder meer de bevoegdheid in om regels vast te stellen inzake de toegang tot bepaalde beroepen of de oprichting van handelsvestigingen, om algemene regels of bekwaamheidseisen voor te schrijven in verband met de uitoefening van sommige beroepen en om beroepstitels te beschermen. »

Geen enkele bepaling van de bijzondere wet heeft aan de federale overheid de bevoegdheid voorbehouden om de individuele toepassingsmaatregelen te nemen van de regels die zij uitvaardigt. Overigens verzet artikel 6, § 1, VI, vierde lid, er zich niet tegen dat elk gewest, met inachtneming van de door de federale overheid uitgevaardigde regels, bijkomende en specifieke criteria bepaalt voor het toekennen van vestigingsvergunningen.

De federale overheid is dus niet meer bevoegd om uitspraak te doen over de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen bedoeld in artikel 11, §§ 3 en 4, en tegen de ontstentenis van een beslissing bedoeld in artikel 11, § 5, van de wet van 29 juni 1975; zij is niet meer bevoegd om de overheid aan te wijzen die ermee is belast over die beroepen uitspraak te doen, noch *a fortiori* om de regels vast te stellen betreffende de samenstelling, de organisatie en de werking. De gewestregeringen volgen, ieder wat haar betreft, van rechtswege het interministerieel comité op dat is bedoeld in artikel 12 van de wet van 29 juni 1975.

Het is met schending van de bevoegdheidsverdelende regels dat verscheidene ministers van de federale Regering stemgerechtigd blijven zetelen in een interministerieel comité, waar het betrokken gewest slechts door één minister is vertegenwoordigd. Het is ook met schending van de bevoegdheidsverdelende regels dat het in artikel 12 van de wet van 29 juni 1975 bedoelde sociaal-economisch comité voor de distributie thans in wezen is samengesteld uit ambtenaren van federale ministeries.

Derhalve dient het Hof voor recht te zeggen dat artikel 12 van de wet van 29 juni 1975 betreffende de handelsvestigingen de regels schendt die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de gemeenschappen en de gewesten, in zoverre het nog steeds

bepaalt dat een interministerieel comité ermee belast is, op advies van een nationale commissie voor de distributie, uitspraak te doen over de beroepen ingesteld tegen de beslissingen van een college van burgemeester en schepenen om een handelsvestiging toe te staan en in zoverre het nog steeds bepaalt dat de Koning dat interministerieel comité opricht en dan ook de samenstelling, de organisatie en de werking ervan regelt.

Memorie van de Ministerraad

A.2. De stelling van de Waalse Regering faalt naar recht. De rechtspraak van het Hof inzake erkenning staat niet toe, in tegenstelling met wat de Waalse Regering beweert, het onderscheid dat zij maakt tussen het aan de federale bevoegdheid voorbehouden normatieve kader en de uitvoeringsmaatregelen te verantwoorden. Uit het arrest nr. 55/92 van het Hof kan worden afgeleid dat de gewestbevoegdheid in het kader van de erkenningsregeling die aan de orde was (vervoer van dierlijke mest) wordt verklaard door de bevoegdheid van de gewesten inzake leefmilieu en niet door de bevoegdheid om een federaal normatief kader toe te passen inzake de vestiging.

Overigens wordt ook het arrest nr. 79/92 door de Waalse Regering ten onrechte aangevoerd in zoverre de desbetreffende beslissing geen betrekking heeft op de politie van de vestiging maar wel op een aspect van de reglementering betreffende de overheidsopdrachten. Bij de bijzondere wet tot hervorming der instellingen wordt de federale bevoegdheid in die aangelegenheid uitdrukkelijk beperkt tot het aannemen van de «algemene regels». Dat voorbehoud wordt daarentegen niet meer overgenomen wat de vestigingsvoorwaarden betreft. Wel integendeel, de bijzondere wetgever bepaalt dat, voor die aangelegenheid, «bovendien (...) alleen de federale overheid bevoegd (is)».

In ondergeschikte orde - en in de veronderstelling dat de gewesten zich een exclusieve bevoegdheid kunnen toeëigenen inzake de uitvoering van het federaal normatief kader wat de vestiging betreft -, moet worden vastgesteld dat de Waalse Regering tot heden geen gebruik heeft gemaakt van die bevoegdheid. Derhalve en bij ontstentenis van enig op gewestelijk vlak genomen toepassingsbesluit, dient men zich te houden aan de bestaande uitvoeringsbesluiten. De Waalse Regering, die een onjuiste vergelijking maakt met de reglementering betreffende de overheidsopdrachten, kan niet onwetend zijn over het feit dat de daartoe op federaal vlak aangenomen uitvoeringsmaatregelen van toepassing blijven tot de gewesten gebruik maken van de beperkte bevoegdheid die hun ter zake is toegekend.

Derhalve dient bevestigend te worden geantwoord op de prejudiciële vraag die door de derde kamer van de Raad van State is gesteld, in zoverre artikel 12 van de wet van 29 juni 1975 wel degelijk in overeenstemming is met de bevoegdheidsverdelende regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld, en inzonderheid met artikel 6, § 1, VI, van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen.

Memorie van antwoord van de Waalse Regering

A.3. De grondslag van de federale bevoegdheid inzake handelsvestigingen is uiterst subtiel : hij vloeit niet voort uit een grondwets- of wetsbepaling, doch enkel uit de parlementaire voorbereiding.

De wet van 29 juni 1975 regelt eigenlijk niet de toegang tot een bepaald beroep; zij regelt evenmin de bescherming van een beroepstitel.

In zijn memorie schijnt de Ministerraad toe te geven dat de federale bevoegdheid zich beperkt tot de reglementering inzake handelsvestigingen. De federale Staat stelt de regels vast, en het gewest staat in voor de toepassing ervan.

De Ministerraad beweert dat bovendien de uitvoering van het normatief kader inzake handelsvestigingen aan de federale Staat is voorbehouden. In de memorie is evenwel niet vermeld op welke grondwets- of wetsbepaling die bewering steunt.

Daaruit kan men afleiden dat de gewestregeringen, ieder wat haar betreft, het interministerieel comité voor de distributie opvolgen dat bedoeld is in artikel 12 van de wet van 29 juni 1975. In ieder geval zijn de gewesten, ieder wat het betreft, bevoegd om de overheid aan te wijzen die de bevoegdheden moet uitoefenen die bij

artikel 12 zijn toegewezen aan het interministerieel comité voor de distributie. In voorkomend geval staat het aan de gewesten de modaliteiten van de organisatie en de werking van die overheid vast te stellen. Dat is wat de Ministerraad impliciet suggereert.

De gewesten zijn dus, ieder wat het betreft, bevoegd om de samenstelling, de organisatie en de werking van dat comité vast te stellen.

Die argumenten vinden een ernstige grondslag in de bijzondere wet van 8 augustus 1980 en in de latere wijzigingen ervan. Zij brengen de economische of monetaire unie geenszins in gevaar. Zij vrijwaren de federale bevoegdheid om de reglementering betreffende de handelsvestigingen, met inbegrip van de criteria voor het toekennen van de vestigingsvergunningen, vast te stellen.

Memorie van antwoord van de Ministerraad

A.4. De wetgeving betreffende de handelsvestigingen blijft onder de exclusieve bevoegdheid van de federale Staat ressorteren met toepassing van artikel 6, § 1, VI, laatste lid, van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen.

De wet betreffende de handelsvestigingen is, zoals elke wetgeving die de toegang tot het beroep regelt, eveneens verbonden met de rechten van de concurrentie en de rechten van de handelspraktijken, die ook aan de exclusieve bevoegdheid van de federale Staat zijn voorbehouden bij artikel 6, § 1, VI, laatste lid, van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen.

Kan de wetgeving betreffende de handelsvestigingen welis waar ook in die zin worden geanalyseerd dat zij bijdraagt tot de economische en monetaire unie, dan is die omstandigheid niet van die aard dat zij de gewesten toestaat een bevoegdheid uit te oefenen om het federale normatieve kader toe te passen.

Wat het geheel van de bevoegdheden betreft die zijn vermeld in het vijfde lid van artikel 6, § 1, VI, van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen, is het beginsel niet de uitoefening van een gedeelde bevoegdheid maar wel van een exclusieve bevoegdheid.

In tegenstelling met wat het Waalse Gewest tracht te doen geloven, heeft het Hof nooit gesteld dat de bevoegdheden die met toepassing van dat laatste lid van artikel 6, § 1, VI, van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen uitsluitend aan de federale overheid zijn voorbehouden, het voorwerp van een gedeelde bevoegdheid kunnen zijn.

Wel integendeel en inzonderheid wat de politie van de vestiging betreft, heeft het Hof gesteld dat de exclusieve bevoegdheid van de federale Staat toepassing dient te vinden op het geheel van de beroepen, met inbegrip van die welke betrekking hebben op activiteiten die tot de gemeenschaps- of gewestsectoren behoren (arrest nr. 36 van 10 juni 1987, 4.B.2).

De enige uitzondering, die strikt moet worden geïnterpreteerd, beoogt de activiteit van het toerisme, waarvan de toegang tot het beroep ingevolge de wijziging van 16 juli 1993 van de bijzondere wet tot hervorming der instellingen, onder de bevoegdheid van de gewesten valt.

- B -

B.1.1. Uit de formulering van de door de Raad van State gestelde prejudiciële vraag blijkt dat die ertoe strekt na te gaan of artikel 12 van de wet van 29 juni 1975 betreffende de handelsvestigingen in overeenstemming is met de bevoegdheidsverdelende regels in zoverre dat artikel nog steeds bepaalt dat een interministerieel comité ermee belast is, op advies van een

nationale commissie voor de distributie, uitspraak te doen over de beroepen ingesteld tegen de beslissingen van een college van burgemeester en schepenen om een handelsvestiging toe te staan en in zoverre datzelfde artikel nog steeds bepaalt dat de Koning dat interministerieel comité opricht en dan ook de samenstelling, de organisatie en de werking ervan regelt.

B.1.2. Bepaalt artikel 12, tweede lid, van de wet van 29 juni 1975 weliswaar dat de Koning het bovenvermelde interministerieel comité opricht, het preciseert evenwel niet dat de Koning de samenstelling, de organisatie en de werking ervan regelt. Het is het koninklijk besluit van 9 september 1975, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 28 januari 1976 (*Belgisch Staatsblad* van 29 januari 1976), dat, door het bedoelde comité op te richten, ook de samenstelling, de organisatie en de werking ervan heeft bepaald.

B.1.3. Het Hof beperkt zijn onderzoek derhalve tot het aldus omschreven gedeelte van de voormelde bepaling.

B.2.1. Artikel 6, § 1, VI, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, gewijzigd bij de bijzondere wet van 8 augustus 1988, bepaalt :

« (...) Bovendien is alleen de federale overheid bevoegd voor :
 (...)
 6° de vestigingsvoorwaarden (...). »

B.2.2. In de parlementaire voorbereiding van de bijzondere wet van 8 augustus 1988 staat uitdrukkelijk vermeld dat de wet van 29 juni 1975 betreffende de handelsvestigingen valt onder de toepassing van het begrip « vestigingsvoorwaarden » en aldus ontsnapt aan de bevoegdheid van de gewesten (*Gedr. St.*, Kamer, 1988, nr. 516/6, p. 135).

B.2.3. Uit wat voorafgaat volgt dat de aldus aan de federale wetgever toegewezen exclusieve bevoegdheid om de vestigingsvoorwaarden te regelen, onder meer de bevoegdheid omvat om alle regels inzake handelsvestigingen vast te stellen zonder dat men daarbij een onderscheid kan maken tussen algemene regels, bijzondere regels en toepassingsbeslissingen.

Immers, in tegenstelling met andere economische bevoegdheden die bij uitzondering aan de federale wetgever zijn toegewezen, heeft de bijzondere wetgever, wat de vestigingsvoorwaarden

betreft, geen ander uitdrukkelijk voorbehoud gemaakt dan dat van de gewestelijke bevoegdheden voor de vestigingsvoorwaarden inzake toerisme.

De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

In zoverre artikel 12 van de wet van 29 juni 1975 betreffende de handelsvestigingen nog steeds bepaalt dat een interministerieel comité ermee belast is, op advies van een nationale commissie voor de distributie, uitspraak te doen over de beroepen ingesteld tegen de beslissingen van een college van burgemeester en schepenen om een handelsvestiging toe te staan en in zoverre het nog steeds bepaalt dat de Koning dat interministerieel comité opricht, is dat artikel in overeenstemming met de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de gemeenschappen en de gewesten.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 5 maart 1996.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

M. Melchior